

Mizsur Dániel

Egyszerű fénysáv

Ha visszagondolok, mindig az jut eszembe,
hogy késő ősszel, amikor a télre még semmi sem utalt,
a szemben lévő épület kék fénye éppen úgy esett
esti ablakunk oldalába, mintha kora délután lett volna;
mintha azt akarná valaki, és éppen senki,
– egy átlagos kisbolt neonfénye – hogy ne érezzük:
visszatérthetetlenül múlik az idő.

Hívatlan játék:

előbb a délutánból csak este lesz, aztán átrendezed
a szobát (az első nyílt törések), majd függőnyt veszel
az ablakba, mintha nem is érdekelne többé –
ilyenkor már hosszabb a csend két mondat,
az évek között.

Berendeztük életünket; én erre vágytam leginkább,
te arra, hogy legyen ehhez valaki más is. El akartam
mondani, hogy mit látok, mikor félrenézel. Azt hittem,
van még idő, hiszen én hajlandó lettem volna a játékra is.

Itt tarthatott volna minket, úgysem tudtuk,
csak sejtettük, melyikünk lehet a hibás.
De egy repedés annyi, mint a vádaskodás,
néma és észrevétlen;
és ha visszagondolok,
tényleg mindig az jut eszembe,
mindebből talán semmi sem volt meg abban
a késő őszi pillanatban,
csak az az egyszerű fénysáv
eltakart ablakunk oldalfalán.